

.
'0000000000 '00000000000 0000000000 '00000 0000000 000000000000000000000000 0000000
000000000000000000000000000000 0.0.0000000000000000 '00000000000 '0000000000 00000000000000.
-0000000000 -/]

0000000 1

யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு கிராமம். மானிப்பாய் என்று வதைத்துக்கொள்வோம். ஒரு பெரிய அரசாங்க உத்தியோகத்தர் வீட்டு. சவை மணமும், கொழும்பின் நவநாகரீக மணமும் வீசும் 'ட்றாயிங் ரம்', சுவரிலே தலபைப்பாகை கட்டிய ஒருவரின் படம். வீட்டுச் சொந்தக்காரரின் தகப்பனாயிருக்கலாம். ஆனால் அந்தத் தலபைப்பாகைக்காரரிலும் பாரக்கச் சபையைக்கவர்வது பெரிய பிள்ளையார் படமும், அதற்குப்பக்கத்தில் விடையறைய சிவபிரானின் படமுமாகும். சரசுவதி படமும், இலட்சுமி படமும் கட்டக்காணப்படுகின்றன.

சிறிது முன்னமேயேயின் முன்புறத்தில் ஒரு 'ட்றாயிங் ரம்' சட்டை. ரடேயியோவில் மெல்லிய வாததிய சங்கீதம் இசைக்கிறது. 'ட்றாயிங் ரம்' சட்டைப்பிறகு அரூகாமையில் சிறிய எழுதும் மசேசை. அதற்கு முன் ஒரு நாற்காலி. இவதை தவிர பெரிய பித்தளபைப்பிச்சட்டிகளைத் தாங்கிய இரு உயர்ந்த 'ஸ்ராண்ட்'கள் பொருத்தமான இடங்களில் இருக்கின்றன.

திரைநீங்கும் போது மடேவை வெறிச்சென்றிருக்கிறது. ஒரு வினாடி கழிய மீனா என்னும் 18 வயதுப் பெண் மடேயையில் பிரவசீக்கிறாள். பாவாடையும் சட்டையும் அணிந்திருக்கிறாள். ஓரளவு அழகிதான். அப்பொழுதுதான் குளித்துவிட்டு தலையிலுள்ள நீரதை தட்டியவண்ணம் பிரவசீக்கிறாள். பிள்ளையார் படத்தின் முன்பு திருநீறும், குங்குமமும் இருக்கிறது. அவற்றை அணிந்து கொண்டே ரடேயியோவை நிறுத்துகிறாள். பின்னர் "பித்தாப்பிறை சட்டி" என்ற தவோரத்தை மெல்ல முணுமுணுக்கிறாள். ரடேயியோச் சத்தத்தில் கடவாளுக்குத்தவோரம் கடைகாது என்ற அச்சத்தினால் அவள் அப்படிச்செய்திருக்க வேண்டும்.

[பாட்டை முணுமுணுத்த பின் மடேயையின் முன்புறத்துக்கு வருகிறாள்.]

மீனா: (மெல்லிய குரலில், நாகக்கை நீட்டிப்பற்களால் ஒரு தரம் நாகக்கை கடித்து உள்மச்சு இழுத்தவண்ணம் - மறந்துபோன ஒரு விஷயம் ஞாபகத்திற்கு வந்த மெய்ப்பாட்டு) மறந்தே போயிட்டுது. ஜோவாக்கு இன்டகைக்கு எப்படியாவது கடிதம் எழுதவேண்டும். ஆனால் இந்த வீட்டிலை இருக்கிற சனியன்கள் அதற்கு விட்டால்தானே. எழுதிறத்திற்கு உட்கார்ந்தால் அம்மாவோ, அப்பாவோ சிவப்பசையிக்கை கரடி வந்தமாதிரி வந்திடிகள். நான் கடிதம் எழுதாவிட்டால் அந்த ஜோ என்ன நினைப்பாரோ? சில வேளை வேளை பட்டையளிலை கண்ட போட்டாலும் போட்டிடுவார்... சீ சீ!... இன்டகைக்கு எப்படியும் கடிதம் எழுதிப்போடவேண்டும். (மசேயை விட்டு உள்ளே போய், ஒரு பெரிய

புத்தகத்ததுடன் மீளுகிறாள். புத்தகத்தின் பெயர் 'மெய்கண்ட சாஸ்திரம்', 'சவைசித்தாந்த தீபம்', 'அருணந்தி சிவாசாரியார் அருள் மொழிகள்' போன்ற ஏதாவது ஒன்றாக இருக்கலாம். அதற்குள் இருந்து ஒரு தபால் உறையைத் திறந்து ஒரு கடிதத்தை எடுக்கிறாள். அதைத் தன் இரு அரங்கங்களாலும் மூத்தமிட்டுத் தன் நெஞ்சோடு அணுகுகிறாள். பின் அதை வாசிக்க ஆரம்பிக்கிறாள்.) என அன்புக்கனியே! ஆசைக்கிளியே! .. காதல் தயைவமே மீனா... ஆஹா... ஜோவாக்கு என மீது எவ்வளவு காதல். எவ்வளவு அழகாக எழுதுகிறார். ... நான் இதுக்கு என்ன புதில் எழுதுவது. (இந்நேரத்தில் சூமார் 40 வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு பெண் பிரவசீக்கிறாள். அவள்கைகண்டதும் மீனா மிரண்டுபோய், கடிதத்தை இரவாக்கைக்குள் திணிப்புதில் இருந்து, அந்தப்புணை மீனாவின் தாயாகத்தான் இருக்கவணைடும்னென்று தரிகிறதது. நரமயிரி எட்டிப்பார்க்கும் தலை, திருநீற்றுப்பிசிபொட்டிட்பிருந்தநெற்றி.).

செல்லாச்சி: மீனா, மீனா... என்னடிசெய்யிறாய்? ... பிறகும் படிக்கத் துவங்கியிட்டியோ? லீவுநாளையிலகொஞ்சம் ஓய்ந்து இருக்காமல் படித்துக்கொண்டிருந்தால் உடம்பு என்னத்துக்காகும்? அதுதான் என்ன சாப்பிட்டாலும் உடம்பு திறுதில்லை. எலும்புந்தோலுமாய்ப் போய்க்கொண்டிருக்கிறாய்... அதிருக்கட்டும், இதென்னடிபென்னம்பெரிய புத்தகம்?

மீனா: உங்களுக்கென்ன கண் தரையாதே?... இதுதான் 'சவைசித்தாந்த தீபம்'.

செல்லாச்சி: நல்ல சவைமும், சித்தாந்ததும்.. நீயும், உன்ர சைல்ல அப்புவும், இந்த சித்தாந்தத்தைப் படிச்சதுதான் இந்த உலகத்திலகைகண்ட மிச்சம்... எண்டாலும்.. உன்ர அப்பா என்னகை கலியாணம் பண்ணின காலத்திலகை உந்த சித்தாந்தம் ஒண்டும் பசீயில்லை. நிபிறந்த பிறகுதான் ராமையாச்சாமியார் என்று ஒரு சாமியார் இந்தியாவிலகை இருந்து வந்தார். அவர்தான் உன்ர அப்பாவாக்குச்சவைசித்தாந்தம் சொல்லிக் குடுத்துவர்... அப்ப.. நீ.. ஒரு மாதக் குழந்தையடி.

வலையுதம்: அப்பிடிச் சொல்லுங்கோ.. அம்மா இப்பெல்லோ எனக்கு விசயம் விளங்குது.

செல்லாச்சி: என்ன விசயம்...

வலையுதம்: இல்லை... மீனாத் தங்கச்சிக்கு ஏன் சகோதர பலன் இல்லாமல் போனதெண்டு.. இப்பெல்லேதெரியுது.. அந்தச் சாமியார் ஒரு அஞ்சாறு வரியம் சனெட்டு வந்து சவைசித்தாந்தம் படிப்பிச்சிருக்கக் கட்டாதே? அப்படி எண்டால், மீனா தங்கச்சிக்கு இரண்டு மண்டி தம்பி தங்கச்சிமார் பிறந்திருப்பினமெல்லே.

செல்லாச்சி: போடா மடையா, உன்னட்டை எத்தனை தரம் சொல்லிறது குறுக்கை பசோதை எண்டு... நீ என்ன நினைத்தாய்? இப்ப ஊரிலகை பசீனமே குடும்பக்கட்டுப்பாடென்று.. சவைசித்தாந்தத்தை என்ன அந்த மரூந்தெண்டு நினைச்சியே?

[மீனா விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறாள்.]

செல்லாச்சி: அவசிரிக்கிறதைப் பார்.. நீ பெரிய கிழடியாயிட்டாய் என்ன? எல்லாம் விளங்குதுபோல...

மீ னா: சும்மா போங்க (செல்லக் கோபம்) அம்மா.

செல்லாச்சி: அது இருக்கட்டும். மீ னா.. இந்த சுவைசித்தாந்தத்திலை.. உனக்கும் அப்பாவும் என்ன அவ்வளவு ருசி?

மீ னா: உங்களுக்குச் சொன்னால் விளங்கப்போகுதேயம்மா... சுவைசித்தாந்தத்திலை மட்டும் விசயங்களைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. பதி, பசு, பாசம். அதை விட மட்டும் மலங்களைப்பற்றியும் சொல்லியிருக்கிறது.

செல்லாச்சி: இதிலை பசு ஒன்று மட்டுந்தான் எனக்கு விளங்குது.

வலோயுதம்: ஓமம்மா, எனக்கும் அதுதான் விளங்குது.

மீ னா: என்ன விளங்குது?

வலோயுதம்: பசு

மீ னா: பசு எண்டால் என்ன?

வலோயுதம்: மாடா. நாம் பன் மாடில்லை... மற்ற மாடா.. பசு மாடா.

[மீ னா விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறாள்.]

செல்லாச்சி: என்ன சிரிக்கிறாய்? அவன் சொல்லிறது சரிதானே?

மீ னா: (மலேமும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தபடி) சுவைசித்தாந்த கசேரி சிவப் பிரகாசம் பிள்ளையைக் கலியாணம் செய் திருக்கிற உங்களுக்கே பதி, பசு, பாசம் என்றால் விளங்கவில்லையே? பசு என்றால் ஆதமா.

வலோயுதம்: ஆதமா எண்டால்..?

மீ னா: ம்... பசு

வலோயுதம்: பசுமாடா... அதுதான் நான் அப்பவே சொல்லிப்போட்டனே.

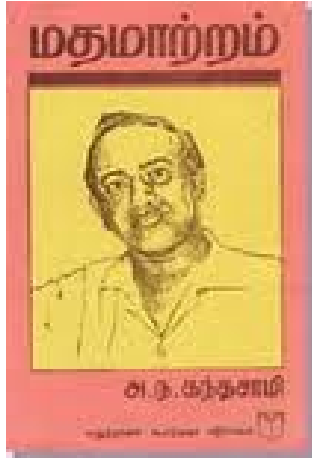
செல்லாச்சி: என்னவோ எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. உங்க அப்பாயிட்டயும் முந்தி நான் உப்பிடிக் களே வியள் கடை கிறனானான். அவரும் உப்பிடித்தான். சொல்லித்தரத் தரெயாமல் புலுடாப் பண்ணுவார். சிவதீட்சை கடை காதவகைக்கு இதுகளைச் சொல்லிக் கொடுக்கக் கூடாது... சரி இனி என்ன செய்யிறது? நானும் கிழவியாய் போனேன். நீ பதி. நான் போய்ச் சமகை கிறன். வலோயுதம் அந்த விறகைக் கொடுத்து உலகை வகைக் கண்ணும்.

[செல்லாச்சி போகிறாள். வலோயுதம் தயங்குகிறான்.]

மீ னா: என்ன வலோயுதம் மசங்கிறாய்? அம்மா சொன்னது காதிலை விழியில்லையே? உனக்கும் சொன்னால் காதா கடை காதா அப்பிடித்தானே..?

வலோயுதம் : இல்லதைத் தங்கச்சி, எனக்குத் தீட்சைகடேக வணேடும் என்று ஆசை. ஐயா போன மாசம் கொழும்பு சவை வாலிப சங்கத்திலை நிறுபரோகுகுத் தீட்சை செய்விச்சு வசைச் சவை.. அப்பாவிட்டை சொல்லி எனக்குத் தீட்சை வபைப்பிச்சு விடும் கோ தங்கச்சி.

மீனா: அதை பிறகு பாப்பம், நீ இப்ப போய் விறகைக்கொத்து. நான் படிக்ப்போறன். ஓர் மணித்தியாலத்துக்கு ஓர் தரும் இந்தப் பக்கம் வந்து குழப்பக்கிடாது. சொல்லிப்போட்டன். அம்மாவிட்டையும் போய்ச்சொல்லு. போ. (வலோயுதம் வளையறேதல்)

மீனா: (தனி மொழி) என்ன சங்கடமப்பா இது? இந்த வீட்டு ஒண்டுக்கும் சரியில்லை. (ஜோவாக்கு ஓர் சின்னக் காதல் கடிதம் எழுத நான் படுகிற பாடும்... அதுக்கிடையிலை எனக்குத் தம்பி தங்கச்சி இல்லையெண்டு அழுகுது வலோயுதம்.) அதுதான் இப்ப குறை.. அதுகளும் இரந்தால் நான் ஜோவாக்குக் கடிதம் எழுதினமாதிரிதான். சரி, ஓர் மணித்தியாலத்துக்கு ஓர் சனியனும் வராது. இனிக் காகிதத்தை எழுதுவம்.. (ஜோவின் கடிதத்தையெடுக்கக் குள் இரந்து எடுத்து ஒன்னொரு தடவை முத்தமிட்டும், விட்டும் எழுதும் மசேயில உட்கார்ந்து காகிதம் எழுது ஆரம்பிக்கிறாள்.) எப்பிடித் தொடன்கிறது?... பாட்டாக எழுதுவமோ? ஓ.. அதுதான் சரி எப்பிடி?...

அன்பே, எந்தன் ஆர்யிரே!
அழகா, தினமும் உன்னுடைய
பொன்னார் உருவம் உள்ளத்தினிலே
புதிது புதிதாய் தீட்டல் அலால்
என்னே, வறே பணியெனக்கே?
எந்தன் இன்பக் காதலரே,
மன்னும் ஜோசப் எனும் பெயரோய்
மங்கை மீனா கடிதமிதே.

[யோசித்து, யோசித்து வட்டி எழுதி உரக்க வாசிக்கிறாள்..

[இப்பொழுது சூமார் 20 வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு யுவதி அங்கு பிரவசிக்கிறாள். நெத்தியிலை பொட்டில்லை. ஓர் குரப்சுடன் சங்கிலி ஊசலாடுகிறது. அவளக்கண்டதும் மீனா ஜோவின் கடிதத்தையும், தனது கடிதத்தையும் சவைசித்தாந்த தீபத்துள் அடக்கம் செய்கிறாள்.]

மீ னா: ஓ.. தரெசாவா? என்ன திடீ ரணெட்டு என்னதைத்தேடிப்புறப்பட்டு வந்திட்டாய்... வா, வா.. இரு

தரெசோ: ஓ! ஓ! அது இருக்கட்டும். என்ன என்னகை கண்டதும் ஒரு மாதிரிக் கலங்கிப்போனாய்?... உதனென் பரெய புத்தகம்?

[புத்தகத்தில கயைவை வகைக்கிறாள்.]

மீ னா: (புத்தகத்தைத் தன் பக்கம் இழுத்து) இது தரெயாதே? எங்கடவை சவைப்புத்தகன், .. உனக்கெதுக்கு?

தரெசோ: இல்லலை ஒருக்கால் பார்த்தால் என்ன? தாவன்.

மீ னா: இப்ப, புத்தகத்தை நீ கயைலை எடுத்துத்தாயோ நாங்கள் கதைக்க முடியாது. தரெசே. சரி.. வந்த விசயத்தைச் சொல்லன்.

தரெசோ: புத்தகத்தை ஒருக்கால் தந்தால் தான் வந்த விசயத்தைச் சொல்லுவன். ... ஆரை ஏமாத்தப் பாரக்கிறாய் மீ னா.. எனக்கு விளங்காதெண்டு நினகைக்கிறொயயோ?.. புத்தகத்துக்குள்ளை என்னத்தை ஒழிச்சனி? எனக்குத்தரெயும்.. லவ் லறெற்றப் போலகைகிடக்குது.

மீ னா: லவ்வாவது, மண்ணாங்கட்டியாவது. என்னை ஆர் லவ் பண்ணப்போகினம்? சும்மா கிட...

தரெசோ: (இராகத்துடன்) மீ னா.. மீ னா உப்பிடிச்சொல்லி என்னை ஏமாத்தலாம் எண்டு நினகைக்கிறியோ? .. நீ சொல்லுறது உண்மையாயிருந்தால் புத்தகத்தைத் தராவியே. (புத்தகத்தை எடுக்க முயல்கிறாள். இருவரும் இழுப்பறிப்படுகிறார்கள். முடிவில் தரெசோ கடித்ததை எடுத்துக்கொண்டு மசேயைன் முன்புறத்துக்கு ஓடிவருகிறாள்,

தரெசோ: (கடித்ததை விரித்து வாசிக்கிறாள்.) என் அன்புக்கனியே.. ஆசகைக்கிளியே// காதற்தயெவ்மமே மீ னா. 'அடிசக்கை. உன்ரகாதலன் சரியான ஆளாய்த்தான் இருப்பான் போலகைகிடக்குது. (கடித்ததின் அடிப்பக்கத்தைப் பாரக்கிறாள்.) இப்படிக்கு, உன்னையே நினதைத்து வாடும் காதலன் ஜோசெப்"

மீ னா: (கடித்ததை விரித்து வாசிக்கிறாள்.) என் அன்புக்கனியே.. ஆசகைக்கிளியே.. காதற்தயெவ்மமே மீ னா... 'அடிசக்கை உன்ரகாதலன் சரியான ஆளாய்த்தான் இருப்பான் போலகைகிடக்குது. நான் உன்னோட்கோபம். கடித்தத்தைத் தா.

தரெசோ: நான் கடித்ததைத்தாறன் மீ னா. .. ஆனால் நீ உன் காதல் விசயத்தை எல்லாம் எனக்கு விபரமாய்ச் சொல்லுறனெண்டு வாக்களி.... அப்படி என்றால் தான் தராவன்.

மீ னா: ம் ... (என்று ஒப்புக்கொள்கிறாள் புன்சிரிப்புடன்.)

தரெசோ: இந்தாடி அம்மா உன்ரகாதல் கடிதம். (சிரித்துக்கொண்டே கொடுக்கிறாள்.) சரி, இந்த யோசப்பை எங்கயேபி சந்தித்தாய்?

